

HỒI 766

Hiểm Tử Hoàn Sinh

Nhìn vẻ ngoài, Bạt Phong Hàn tưởng như là người lãnh đạm vô tình, thực tế gã lại là người giàu tình cảm, chỉ bởi quá khứ đau thương nên mới chôn chặt cảm xúc trong lòng nên cũng rất sợ bị đả kích vào mặt này.

Trong thời kễ mạnh xung hùng như hiện tại, Bạt Phong Hàn đã ngộ ra chân lý ai tàn nhẫn kẻ đó sẽ chiến thắng, bởi vậy gã càng hy vọng tôi luyện sao cho ý chí lạnh lùng như sắt thép, không để bất cứ tình cảm nào làm liên lụy.

Trên đường đi đến Ngọc Hạc am, Từ Tử Lăng không ngừng nghĩ đến sự dẫn dắt của Bạt Phong Hàn, cả quá khứ thê thảm thời niên thiếu cũng như tình cảnh éo le hiện tại. Trong trận chiến giữa ba gã với Hiệt Lợi và Kim Lang quân tại Hách Liên bảo, khi tưởng đã không còn lối thoát Bạt Phong Hàn mới dốc bầu tâm sự, thú nhận người trong lòng gã chính là Ba Đại Nhi, có thể thấy nàng đối với gã quan trọng đến thế nào.

Nếu Bạt Phong Hàn không thể hóa giải mối u sầu trong lòng, trận chiến với Tất Huyền chắc chắn khó tránh khỏi thất bại.

Ngọc Hạc am đã hiện ra trước mắt.

Từ Tử Lăng tâm trạng vẫn rối bời, bất giác thở dài một tiếng, đang định giơ tay gõ cửa, trong đầu đột nhiên sinh điềm báo.

Chưa kịp định thần, hai luồng đao khí lạnh toát đã từ trên cao nhằm đầu và sống lưng gã bổ xuống, tốc độ kinh người. Sát khí trùng trùng vây trợn xung quanh Từ Tử Lăng. Chỉ đến khi bị tấn công linh giác gã mới sinh ra cảm ứng, có thể thấy kẻ nào đó hẳn thuộc hạng cao thủ hàng đầu. Nếu đối phương còn có trợ thủ, trận chiến này quả không mấy lạc quan.

Trong đầu Từ Tử Lăng chớp nhoáng muôn ý nghĩ, tâm thần bước vào võ đạo chí cảnh, hình dung thấu đáo hoàn cảnh của bản thân, hiểu rõ mình đang lâm vào hiểm cảnh nghìn cân treo sợi tóc.

oOo

Đúng như lời Lý Uyên đã nói, cảnh sắc Lâm Trì hiền không thua kém Lăng Yên các. Đào trì diện tích cũng khoảng như Yên trì, khác biệt là Đào trì do hơn mười hồ đầm lớn nhỏ liên kết tạo thành.

Đình, đài, lầu các mỗi nơi một vẻ, hoặc giáp hồ, hoặc được xây dựng trên sông suối, cao thấp khác nhau song đều được bao quanh bởi viền lâm. Dưới ánh mặt trời, những ngọn sóng xanh phản chiếu lầu cao, tường hồng, khiến quang cảnh càng thêm phần tao nhã.

Khấu Trọng đảo mắt nhìn quanh, viền các chập trùng không một bóng người, khung cảnh tịch mịch đến lạ thường.

Khả Đạt Chí bước lên cây cầu đá hình bán nguyệt, dừng bước than thở: “Nếu Khả Đạt Chí ta là người chủ sự, nhất định sẽ công khai giải quyết thẳng thắn với Thiệu soái chứ không dùng mưu kế, để khiến Thiệu soái xem thường người Đột Quyết bọn ta!”

Khấu Trọng đến bên Khả Đạt Chí, cúi đầu nhìn xuống đàn cá bơi lội trong nước, trầm giọng: “Đạt Chí huynh vì sao không học theo cá trong nước kia, tự do tự tại quên hết mọi tranh đoạt giang hồ?”

Khả Đạt Chí khẽ rùng mình, quay lại nhìn thẳng vào Khấu Trọng, hai mắt rục lên tinh quang: “Quả nhiên Hương Ngọc Sơn đoán không sai, Thiệu soái và Tử Lăng đến Trường An lần này là chủ ý tác thành bá nghiệp Hoàng đế của Lý Thế Dân, chứ không phải chỉ là kết minh liên thủ với Lý Uyên. Chúng ta luôn bán tín bán nghi, cho đến lúc chính tai nghe Thiệu soái ngưỡng mộ niềm vui của cá trong nước, ta mới biết Hương Ngọc Sơn thật cao minh!”

Khấu Trọng chỉ đành thầm cười gượng trong lòng, rốt cuộc gã đã để lộ ra chủ ý, không phải do sơ suất mà bởi đã coi Khả Đạt Chí như huynh đệ tri giao. Thực ra nếu không nói đến lập trường đối địch thì Hương Ngọc Sơn cũng có thể xem như “tri kỉ” của gã và Tử Lăng, bởi đã hiểu rõ con người và cách nghĩ của bọn gã.

Khả Đạt Chí gật gù: “Tử Lăng thì khỏi cần nói, ta chỉ lạ là Hương Ngọc Sơn khẳng định Thiệu soái hoàn toàn không hứng thú vì với ngôi vị Hoàng đế, chỉ xem tranh bá thiên hạ như một trò chơi, trò chơi kết thúc là Thiệu soái sẽ cảm thấy nhạt nhẽo vô vị. Ta có thể hình dung, vì ảnh hưởng của Tử Lăng nên Thiệu soái sẽ sinh lòng nhường nhịn, nhưng còn Tống Khuyết thì sao?”

Khấu Trọng thở dài: “Mọi người đã là huynh đệ của nhau, ta thật không muốn giấu huynh, cho dù huynh có thể lấy đó để đối phó hay uy hiếp ta. Sở dĩ ta có thể thuyết phục được Tống Khuyết, tất cả đều bởi đại quân của các người đã áp sát bờ cõi, khiến chúng ta

cảm thấy trợ giúp Lý Thế Dân là lựa chọn duy nhất để bách tính Hán tộc thoát khỏi trầm luân! Ta cũng muốn hỏi huynh một câu, ta thấy huynh ở dưới trướng Hiệt Lợi cũng không phải đặc ý cho lắm, võ công cao cường như lão ca huynh, ở đâu mà chẳng có thể làm nên chuyện lớn, tung hoành thỏa ý? Tại sao huynh lại gia nhập hàng ngũ của đám tiểu nhân gian đồ đó, thậm chí còn phải hành xử theo sắc mặt của Hiệt Lợi? Tại sao huynh lại phải khổ sở cam chịu như vậy?"

Khả Đạt Chí chợt chùng xuống, hai mắt ánh lên thần sắc rồi bời, nhìn xuống đàn cá đang tung tăng bơi lội, giọng ử dột: "Điều Thiệu soái hướng tới là sinh mệnh và tài sản của bách tính Trung thổ, còn mục đích của Khả Đạt Chí ta là tương lai của Tái ngoại, vinh nhục của chiến binh Đột Khuyết, giữa hai khát vọng đó không hề có điểm dung hòa. Có điều xin Thiệu soái yên tâm, Khả Đạt Chí tuyệt đối sẽ không tiết lộ tâm ý thực sự của Thiệu soái cho ai biết!"

Khấu Trọng nhiệt thành: "Mấu chốt để có thể thuyết phục được Tống Khuyết là ở nhân tâm coi Hán, Hồ như một của Lý Thế Dân. Điều này hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ hẹp hòi của ông ta, càng đi ngược với tinh thần coi người Hồ như rợ của tầng lớp quý tộc bảo thủ Trung thổ. Vì thế những mâu thuẫn mà huynh nêu ra thực ra không phải không có điểm để dung hòa. Bọn ta phải cố vũ cho chủ trương hòa hợp mới, bất luận Hán hay Hồ đều là người trong thiên hạ, đều có thể là huynh đệ. Gây chiến tranh chiếm đoạt lãnh thổ, chỉ có thể đưa đến tai họa triền miên không ngớt, bên nào hùng mạnh thì bên kia sẽ phải hứng chịu tai ương..."

Khả Đạt Chí lắc đầu: "Quá muộn rồi! Chính sách của Dương Quảng đã khiến Trung thổ và Tái ngoại kết thành huyết thù đại hận, tất cả chỉ có thể giải quyết bằng gươm giáo trên chiến trường. Khuyến cáo của ta đối với Thiệu soái là đừng có tiếp tục vọng tưởng bất cứ điều gì về Đại hòa hợp nữa, Thánh giả đang chờ Thiệu soái trong trướng. Nếu Thiệu soái có thể sống mà rời khỏi đây, bọn ta sẽ lại tìm cơ hội khác nói chuyện. Bảo trọng!"

oOo

Không cần quay đầu, Từ Tử Lăng cũng vẫn tưởng tượng rõ ràng như tự mình chứng kiến Hồ Diên Thiết Chân tay cầm song đao đang chém xuống đầu và vai gã. Thậm chí gã không hiểu vì sao mình lại có được khả năng kỳ lạ đó, nhưng sự thật đúng là như vậy.

Linh ứng của gã không chỉ có thế. Ngoài Hô Diên Thiết Chân, Từ Tử Lăng lại “nhìn thấy” thủ vệ đầu lãnh của Mã Cát - Thác Bạt Diệt Phu và Hàn Triều An đang lần lượt từ hai cánh phía sau lên tới, lợi dụng đòn công như vũ bão của Hô Diên Thiết Chân âm thầm công vào hai bên sườn gã.

Hai lần phát động thích sát, địch nhân đều nhằm vào lúc gã trên đường đi gặp Thạch Thanh Tuyền. Có thể thấy chúng đã suy tính kỹ lưỡng, lợi dụng cơ hội gã có thể đang phân tâm vì tình yêu mà tập kích, khiến gã bối rối không kịp trở tay.

Chiến thuật thích sát này quả thực kín kẽ không mấy may sơ hở. Uy lực từ song đao của Hô Diên Thiết Chân dũng mãnh không thể cản, hai luồng đao khí bao trùm Từ Tử Lăng, từ trên không lao xuống đúng thời điểm gã đối diện với tường cao trước mặt. Trong tình cảnh đó, Từ Tử Lăng tiến thoái đều cùng đường, chỉ còn cách vung tay toàn lực tiếp chiêu. Cho dù có thể đỡ được đòn công của Hô Diên Thiết Chân, gã cũng khó tránh khỏi sát chiêu của Thác Bạt Diệt Phu và Hàn Triều An đang ồ ạt xông đến.

Suy tính loang loáng hiện lên trong đầu, Từ Tử Lăng biết rõ ràng, song đao Hô Diên Thiết Chân có vẻ như cùng lúc đánh đến, song kỳ thực lại phân nặng nhẹ trước sau. Thậm chí gã còn thông qua đao khí mà hình dung chuẩn xác góc độ, lực độ cũng như điểm tấn công mà đối phương nhắm đến, thấu tóm mọi biến hóa của song đao trong lòng bàn tay.

Từ Tử Lăng bình thần mỉm cười, tay ngậm hợp thành Đại Kim Cương Luân Ấn, toàn thân hốt nhiên xoay tít, hai tay biến ra vô số thủ ấn bảo vệ kín mít xung quanh mình.

Hình dung trong linh giác nhanh chóng biến thành thực ảnh.

Ba kẻ phục kích đầu đều trùm kín, dưới ánh nắng rực rỡ thậm chí trông như ba tên hề, tuy nhiên sức ép ba nhân dạng đen ngòm đó toàn lực tạo ra lại không nực cười một chút nào!

Song đao của Hô Diên Thiết Chân đang chém xuống như hai luồng chớp xẹt, bất ngờ gặp màn ấn pháp liền cảm ứng rung lên bần bật, đao pháp vốn biến hóa tinh kỳ lạnh lẽo đột nhiên khựng lại, hoang mang không biết nên công tới chỗ nào.

Thác Bạt Diệt Phu tưởng hai người đã đối chiêu, liền toàn lực đâm về phía phải Từ Tử Lăng, mâu khí ở ngoài năm thước đã hùng hục công tới, quyết nhất kích đắc thủ.

Hàn Triều An tuy là cao thủ tầm cỡ của Cao Lộ nhưng so với hai đồng đảng còn kém hơn một bậc, tuy vậy trường kiếm vẫn tạo nên một quả cầu hoa xé không gian chém ngang, chặn đứng đường tiến thoái bên trái Từ Tử Lăng, góp phần khép kín thế công liền lạc không một chút sơ hở.

Từ Tử Lăng ha hả cười: “Đến đúng lúc lắm!”

Tay trái nhất chỉ điểm ra trúng đao bên phải của Hồ Diên Thiết Chân, Bảo Bình ấn khí lập tức tua tủa truyền vào, đoạn nhanh như chớp dịch về phía Thác Bạt Diệt Phu, tay phải một chưởng giáng xuống.

Cả Thạch Chi Hiền gặp phải Bảo Bình ấn khí sắc như kim châm của Từ Tử Lăng cũng phải cảm thấy khó chịu, hướng chi là Hồ Diên Thiết Chân! Gã cao thủ Khiết Đan lập tức hét lên thất thanh, bắn văng trở lại.

Sức ép phía sau không còn, Từ Tử Lăng thoải mái như rồng gặp mây, một chưởng giáng xuống chợt sinh biến hóa, đúng vào khoảnh khắc tiếp xúc với mũi mâu của Thác Bạt Diệt Phu chuyển ngay thành Nội Sư phục ấn, tinh vi thần diệu không sao tả xiết. Mặc cho Thác Bạt Diệt Phu xoay sở thế nào, mũi mâu cũng bị ấn pháp của Từ Tử Lăng ghìm chặt.

“Bùng!”

Hai luồng khí lực giao nhau, Thác Bạt Diệt Phu run lên bần bật, loạn choạng lùi về sau liền hai bước.

Đúng lúc hấn lùi bước thứ nhất, Từ Tử Lăng không những không mảy may tổn hại mà còn mượn được một phần mâu khí, xông ngược trở lại Hàn Triều An, một cước tung lên, nhanh như chớp tấn công Đan Điền đối phương, tay trái thi triển Đại Kim Cương Luân Ấn bảo vệ trước ngực.

Hồ Diên Thiết Chân dù sao cũng không phải tầm thường, vừa đứng lại được đã lập tức tiến lên, song đao một lần nữa vung ra, có điều sức uy hiếp so với lần trước đã giảm đi rất nhiều.

Hàn Triều An nào ngờ Từ Tử Lăng có thể đẩy lui hai đồng đảng của hắn để ra được một đòn nhanh hiểm đến như vậy, chỉ đành hốt hoảng thu chiêu, chưa giao kích đã vội vã lui lại.

Ba lần đối chiêu với kẻ địch võ công cao cường, Từ Tử Lăng đã tiến sát gần đại môn Ngọc Hạc am, cả người gần như dựa vào cánh cửa lớn.

Đúng lúc đó, nửa người bên trái gã bỗng lạnh toát. Một luồng chân khí kinh người như từ hư không xuất hiện, lảng lạng thấu qua cánh cửa công tới.

Nửa người bên trái Từ Tử Lăng không những nhất thời đau nhức như bị kim châm, thậm chí cả hít thở cũng khó khăn, một cước đá về Hàn Triều An tức thì trở nên nặng trịch, cảm giác bất lực có sức mà không thể làm gì, chẳng khác nào bị ma ám.

Trong đầu Từ Tử Lăng vùn vụt chuyển vần, trước tiên nghĩ đến Ma công Đại Minh Tôn giáo của Hứa Khai Sơn, sau đó trong đầu hiện lên hình ảnh rõ ràng của Ảnh Tử Thích Khách Dương Hư Ngạn.

Lại là tên khốn kiếp này!

Dương Hư Ngạn quả không hổ danh Ảnh Tử Thích Khách, có thể nấp ngay sau cửa am mà Từ Tử Lăng không hề cảm nhận thấy, chọn đúng thời điểm dùng cước Cách Sơn Đả Ngưu, thi triển thứ công lực đáng sợ được dung hòa giữa Bát Tử ẩn pháp và Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí Kinh, phối hợp với ba đại cao thủ bên ngoài nhất tề dồn gã vào tử địa.

Chân khí đã phát ra, Dương Hư Ngạn không còn ẩn hình được nữa. Từ Tử Lăng gần như đã 'thấy rõ' ma chướng của hắn đã biến thành màu đen, chuẩn bị chọc thủng cánh cửa gỗ nhằm vào sống lưng gã, nhất kích đoạt mạng.

Thác Bạt Diệt Phu cuối cùng cũng đứng lại được, trường mâu xoay nhẹ, lại tiếp tục xông lên.

Linh giác Từ Tử Lăng minh thông rực sáng, dù trong hoàn cảnh khốc liệt như vậy vẫn điềm tĩnh như "Tĩnh Trung Nguyệt", rọi sáng tất cả mọi biến hóa huyền hư, nắm bắt hết thấy các sát chiêu cũng như thế công từ bốn phía. Gã thu chiêu cước đang tấn công Hàn Triều An đặt lên bàn chân còn lại, trở thành độc cước trụ đất.

Luồng lốc xoáy từ chân trái vút lên, không phải công lại kẻ địch mà là xoáy quanh thân mình, như chậm mà nhanh, thoăn thoắt thoát khỏi sự ghìm giữ của Ma công đáng sợ, hai tay đồng thời hóa thành nghìn vạn thủ ấn, khiến không ai có thể biết mục tiêu công cũng như thủ của gã là gì.

"Chạt!"

Tiếng giao kích trầm đục vang lên, thoi quyền đen kịt xé tan cửa gỗ phóng ra.

Vụn gỗ bắn tứ tung, nhưng cánh cửa vẫn tuyệt nhiên không suy xuyển, tình cảnh quỷ dị khiến ai nhìn cũng không khỏi ớn lạnh.

Đúng vào khoảnh khắc trước khi thế công bốn phía đánh trúng, Từ Tử Lăng bốc lên cao, cả người vẫn không ngừng xoay tít.

Ngoại viện Ngọc Hạc am vẫn tịch mịch không một bóng người.

Một khẩu chân khí của Từ Tử Lăng đã cạn khi cách mặt đất chừng ba trượng. Sự thực sau khi ứng phó liên tiếp những đợt cuồng công của ba kẻ đánh lên, bề ngoài Từ Tử Lăng có vẻ ung dung song chân nguyên trong cơ thể đã hao tổn không ít. Đến khi Dương Hư Ngạn tung sát chiêu, nếu không phải Từ Tử Lăng đã mượn được một phần chân khí từ Thác Bạt Diệt Phu, chắc chắn khó thoát khỏi trọng thương.

Thế nên lúc này khi chân khí cùng kiệt, cảm giác yếu đuối lập tức xâm kích toàn thân gã. Tuy thể linh giác Từ Tử Lăng vẫn duy trì cảnh giới linh không thấu triệt, bình tĩnh hồi khí thoát thân.

Thế xoay tròn cuối cùng cũng dừng lại.

Ba cao thủ ngoài tường lần lượt đằng thân vút lên, lăng không công tới Từ Tử Lăng.

Trong tường viện, Dương Hư Ngạn bịt mắt cũng thu hồi ma thủ, "Keng" một tiếng tuốt Ảnh Tử kiếm trên lưng, ngửa mặt nhìn lên, hai mắt rục những dị quang kỳ lạ.

Từ Tử Lăng vẫn chưa kịp hồi khí.

Một luồng đao quang chọt đằng không xẹt tới, vọt lên trước cả ba kẻ ngoài am. Nấp trên ngọn một cây cổ thụ bên cổng, kẻ thứ năm bấy giờ mới ra tay.

Nhất thời Từ Tử Lăng toàn thân tê buốt như bị đẩy vào băng động, bên tai liên tiếp rộ lên những tiếng vun vút của đao khí. Gã gắng gượng đưa mắt nhìn, chỉ thấy đao quang rợn người trong khi đao thủ vẫn không lộ một mảy may hình tích.

Trong lòng Từ Tử Lăng hiện lên ba chữ 'Cái Tô Văn' và cái chết cận kề. Gã biết rõ mình đã để mất lương cơ hội phục nguyên khí hộ thể, thân tâm bị đao khí kinh người của đối phương lấn át, không sao phản kích nổi.

Đúng lúc nghìn cân treo sợi tóc ấy, giọng đánh sặc của Thạch Chi Hiền chọt lạnh lòng vang lên: "Kẻ nào dám dấn thương hần?"

Nháy mắt Từ Tử Lăng đã bị cấp ngang lưng, rồi rộ lên những tiếng binh đao giao kích, xen lẫn với những tiếng thét giận dữ. Toàn thân gã chột nhẹ bỗng, vùn vụt thoát ra khỏi chiến trường hung hiểm thập tử nhất sinh.

oOo

Đến trước cự trưởng, Khấu Trọng đứng ngoài rèm hành lễ: "Tiểu tử Khấu Trọng xin bái kiến Tất Huyền Thánh giả."

Giọng Tất Huyền từ trong truyền ra: "Cuối cùng thì Thiều soái đã đến! Không cần đa lễ, mời vào trong gặp mặt!"

Khấu Trọng đứng thẳng dậy, ha ha cười: "Thánh giả minh giám, nếu muốn thuyết phục tiểu tử hủy bỏ việc kết minh với Lý Uyên, Thánh giả có thể miễn luôn đi cho!"

Tất Huyền lặng đi một hồi, một lúc mới lên tiếng: "Thiều soái là người thế nào, làm sao ta lại không rõ chứ! Ngọc càng mài càng sáng, than càng rửa càng đen, tính cách con người một khi thành hình sẽ không ai thay đổi được. Có điều Thiều soái cũng nên hiểu, bọn ta là dân tộc thô lậu, ngàn đời sinh sống trên vó ngựa thảo nguyên, trưởng thành trong chiến tranh triền miên từ đời này sang đời khác. Đến khi hùng bá một vùng rộng lớn như ngày nay, tính cách dân tộc bọn ta cũng không sao thay đổi được. Vinh nhục của bọn ta được đổi bằng máu tươi và sinh mạng, một khi đã nhận thức rõ mục tiêu sẽ quyết không chùn bước. Tất Huyền ta vốn không muốn nhiều lời, chỉ vì nể mặt Đột Lợi Khả hãn nên không thể không đích thân lắng nghe một câu của Thiều soái, rốt cuộc Thiều soái muốn hòa bình hay muốn chiến tranh?"

Khấu Trọng cuối cùng cũng hiểu dụng ý Tất Huyền "mời" gã đến lần này, không chỉ muốn gã đưa ra lựa chọn là địch hay hữu, mà chủ yếu là quyết định có ra tay hay không, bèn hít sâu một hơi, đồng dặc: "Tâm ý tiểu tử sớm đã nói rõ rồi. Nếu được công bằng quyết chiến, Khấu Trọng sẽ tranh đấu đến cùng, chết không hối tiếc. Được Thánh giả xem trọng cũng là vinh hạnh cho Khấu Trọng này!"

Tất Huyền cười lớn.

Màn cửa không gió mà tự lay, đoạn rẽ sang hai bên.

Một luồng khí lưu nóng đến ngột thở phóng vút ra khỏi trướng. Dù đang ở trong lạc viên xinh đẹp muôn hoa đua nở, Khấu Trọng đột nhiên như rơi vào vào vùng sa mạc khô cằn đầy chết chóc.

- o O o -